

Kruh življenja

*Večnost. Tišina. Neskončnost.
V veri verjamem tvojemu hrepenenju
in se hranim z njim.
Tvoje hrepenenje je tudi moje.
Hrepenenje, ki polni in blagruje.
Amen.*

Dragi Jezus!

Danes zjutraj. Potrkali so na vrata in me opozorili, naj takoj vstanem. Kako si me ti ta trenutek objel, Jezus! In pomagal, da sem ostala pomirjena. Potem se je začel napor. Težko sem prišla na voziček. A ko sem na njem sedela, sem bila, če lahko tako rečem, odrešena. Utrujena, pa vendar odrešena. Zato ker v naporu nisem dajala v ospredje same sebe, ampak sem čutila, da ti želiš, naj se premagujem. Jezus, že dolgo ni bilo tako s temi mojimi napori. Danes me je napor izročil milosti. Naj bo odmev moje hvaležnosti do tebe pa tudi do življenja v moji mirni duši.

Večer. Jezus, moj ljubi Jezus! Te dni je tako, da se le v duhu lahko dotikam Tvoje bele hostije. V njej te vidim, v njej te iščem, v njej verujem, da me boš enkrat za vselej nekoč objel in očetovsko stisnil k sebi. Zato ostajam srečna, zato pozabljam nase, zato verujem, močno in srčno verujem. Amen.

*Če že ne morem spremeniti, o neskončna Sila, pomagaj mi ljubiti.
Če že ne morem pomagati, nevidna Moč, daj mi blagoslov za odpuščanje.
Če že ne morem ničesar storiti, o Jezus, pusti in pomagaj, da ne bom nehala iskati.*

Dragi Jezus!

Še dan, dva pa se bova spet lahko srečevala hrepeneče, srečevala po sveti daritvi v beli hostiji, mehkem in "sočnem" kruhu, ki bo moji vsakdanjosti dajal ljubeznivost, umirjenost, zaželenost. Jezus, dobro se zavedam, da si vedno z menoj, pa verjetno ravno zato tako željno čakam na "živo" obiskanje med nama, da se bom cela lahko prenavljala, da bom občutila radost duhovnega joka in toplino, resnično toplino Tvoje bližine. Ueš, moram se Ti izpovedati, ker mi to daje gotovost vase, ker me to potrjuje zate in mi omogoča odmikati se mrzlemu in večkrat hladnemu času.

Čakam nate, čakam na Tvoj poljub, čakam, da me objame slutnja Tvoje svetosti.

*Dotik je tih,
a zelo zaznaven.
Molk je nečuten,
vendar potreben.
© da bi prav molčala
in prav dajala.
© da bi prav zaupala
in enkrat dočakala,
kar tako zelo želim.*

Dragi Jezus!

Podarjaš se mi in ostajava povezana v tihi medsebojni navzočnosti.

Ko sem sama tu, v zdravilišču, vdihavam vonj tišine in prisluškujem Tvoji duhovni sporočilnosti. Tako sva skupaj. U vsej navidezni vsakdanjosti, v mojem potrpljenju.

Gradim s Teboj, o Jezus, razumevam v Tebi in se učim. Koliko je zgledov s križa, zgledov premagovanja in poguma. Sprejmi naša življenja. To je molitev, to je hrepenenje po sveti maši, katere smo deležni vsak na svoj način. Jezus, veliko nas je, ki tvojo hrano Ljubezni uživamo s srcem, s križem bolezni in z globokim notranjim upanjem.

Glej na nas, poslušaj nas in prihajaj k nam na obisk kot gost, ki si ga zelo želimo.

Sveto obhajilo ... Danes, na nedeljo, si moje srčno poživilo, Kruh, ki ga sprejemam v srce in čakam, čakam ...

Molitev

*Sveta bela hostija,
dotakneš se me,
poljubiš mojo bolečino,
v meni si
in že me vso hraniš z veseljem.*

*Sveta bela hostija,
ostani moj skrivnostni gost,
ozdravljaj mojo dušo
in osrečuj moje bivanje.
Amen.*

“Kadar Cerkev prosi in poje, je navzoč tisti, ki je obljubil: ‘Kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi’ [Mt 18,20]” (B 7).

Verno ljudstvo - ena od oblik Kristusove navzočnosti v bogoslužju, foto: Janez Oblonšek.

Dragi Jezus!

Nj trenutka tu v zdravilišču, ko bi bila brez Tebe. Ali so ali niso okrog mene ljudje, ali se dogaja to ali ono - Ti si tu, v moji raznoliki sedanjosti, že zjutraj, ko se na trenutke težko zbudim, čakam pomoči ... Tako je bilo včeraj: trpka, nezaželena praznina je zaobjela jutro.

Na srečo za kratek hip. Ko sem se v sebi "vzravnila", si me poklical v svojo bližino; začela sem moliti: Zdrava Marija, milosti polna ... po Njegovem prebridkem trpljenju ... Ne-pojmljiva sladkost vere me je utolažila, v zavest sem dobila spoznanje: zdaj je moje delo tu, tudi molitev. Nenarejena, naravna, moja in Tvoja molitev, Gospod.

Ne pomnim, da bi kdaj prej tako radostno došla molitev kot "delo", delo za moje vsakdanje življenje, za moje veselje, pa tudi za prihodnost, ki je pred menoj.

Pravzaprav to moje delo ni kar tako, saj ga opravljam s Teboj, v močni zavesti, da vsak trenutek postaja in ostaja pomemben, ker je trenutek vere, potešitve in zahvale Tebi.

Na ta način, vsaj tako upam (in želim), se srečujem s Teboj tudi kot s kruhom življenja. Tukaj dobivam vsakdanji kruh. Če ne bi hrepenela po tvojem Kruhu, mi nobena vsakdanja hrana ne bi teknila.

Hvala ti, o Jezus, ker s svojo močjo varuješ mojo notranjost; dovoliš samo toliko čutenja, kolikor čutenje zdaj hrani mojo dušo.

To čutenje je Tvoja milost, je Tvoja nenehno podarjajoča skrb zame, zato da v moji duši ni bolečin. Če pa kakšna bolečina kdaj malo zaskeli, jo sprejemem in z najino skupno tišino živim naprej.

Jezus, kadar globoko zahrepenim po Tvoji beli hostiji, mi Sveti Duh podari bližino tvojega spodbudnega in očetovskega pogleda. To je tako nedojemljivo, vendar zelo resnično.

Tvoj očetovski pogled odpre pot tudi do Tvojega srca in na ta način sva oba resnično skupaj.

Jezus, Ti veš, kako zelo potrebujem pogovor s Teboj, saj se bo navsezadnje vsaka moja pot ob času združila s Tvojo. Zato Te prosim, prihajaj k meni, ne obidi mojega življenja.

Prisluhni resnici v moji duši, da bova obsorej za vedno eno, Ti in jaz.

*Dotik je tih,
a zelo zaznaven.
Molk je nečuten,
vendar potreben.
© da bi prav molčala
in prav dajala.
© da bi prav zaupala
in enkrat dočakala,
kar tako zelo želim.*

Dragi Jezus!

To pismo Ti pišem z bližino srca, ki si zelo želi svete maše. Ta želja je za zdaj nedosegljiva, ni pa nedosegljivo Tvoje Srce. Je zelo z menoj. Tako kot pri vsaki sveti daritvi.

Jezus, vem, da Tebi ni nič neznanega, kar zadeva mojo vero in kar je Tvojega in mojega. Pa vendar bi Ti rada zdajle povedala, da je meni vedno nekako drugače kot morda komu drugemu ob doživljanju svete daritve. Že trenutek, ko duhovnik reče: "V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha," me potegne iz prostora, kjer se dogaja sveta daritev. Zmenoj so in niso ljudje. Zakaj? Morda zato, ker me večkrat tesni, da ljudje premalo sprejemajo toliko Tvojih skrivnosti, da se bojijo Tvoje globine ...

Meni pa je ravno Tvoja globina tako zelo potrebna, saj prav v njej lahko prosim za ljudi, ki jih Ti neprestano iščeš in se jim daješ ravno s svojo globino.

Jezus, Ti si nam vsem podaril toliko vrednot in blagoslova s svojo sveto daritvijo. Ti za vsakega izmed nas veš, kdaj je prav, da se kaj odvzame, kdaj se kaj doda. Pri meni o tem ni dvoma, saj sem že nekajkrat doživela prav ob prejemu obhajila, da si se mi razodel in dal prav v trenutku moje nevidne bolečine in nemoči.

Vedno, ko mi je duhovnik izročil Tebe v sveti hostiji, sem vsa zaživela notranjo sproščenost in veselje. Usa sem se, da tako rečem, "stopila" v Tvojem ozdravljenju. In vsa sem vedela, da lahko samo zaradi Tvojega ozdravljenja upam in zaupam, da bom, ko bo za to čas, spet in spet ljubila vse ljudi, tudi ljudi, ki jih danes še ne zmorem dovolj in prav ljubiti. Jezus, še mi dovoli in mi pomagaj, da se ti bom izročala v pristnosti in nenarejenosti. Še me objemaj po svojem svetem Srcu, da bom lahko iskala in resnično hrepenela po Tvoji volji.

Dragi Jezus!

Sprejeti na obisk gosta, ki predrami dušo in zbudi srce - tak obisk je možen samo s Teboj, vsemogočni in usmiljeni Gospod!

Oba sva se začutila. Ti si me blagoslovil v Duhu s hostijo in duhovnim spremljanjem svete daritve. Prisostvovala sem sveti daritvi in topel občutek, da sva v bistvu neločljiva in med seboj vedno povezana, je blagoslovil nedeljo.

Posebno veselje me spodbuja ob zavedanju, da se me tako bolečina kot veselje dotakne preko solza. To niso solze, ki jih človek joka mimogrede. To so solze duhovnega zadovoljstva, prepričanja, da sem s Teboj, Gospod, lahko vedno prisotna s Skrivnostjo nedotakljivega, večnega bogastva. To je pravzaprav temelj vse moje biti, ki je bolj, ko se je zavedam, neobičajna. Pa vendar, to je moja bit, to je milost, ki se gradi na milosti darovanja, milost, brez katere bi umrl moj duhovni svet. Naj se mi ljudje čudijo ali ne - zame je predvsem pomembno truditi se in negovati duhovno resničnost in hrepenenje v njej.

Živa voda

*Živa voda,
neusahljiv studenec,
v Tebe se vsa pretakam,
se osrečujem
v zaupanju v Tvojo modrost.
Živa voda,
dotikaj se me,
osvežuj me,
ogrevaj me,
da bom v Tvoji zvestobi
še dolgočila Tvoj napoj.*

Dragi Jezus!

Kar zdajle ti moram povedati, da te čakam. Tvoje bele hostije se ne bom dotaknila, ampak te bom v dušo sprejela tiho, v hrepenечи spokojnosti. Naj ti povem tudi to, da tak sprejem večkrat potrebujem. Zakaj tedaj sva res samo midva skupaj. Midva in najina resničnost. Ti razumeš mene, jaz pa se s hrepenenjem po tebi čistim in učim poslušati tvojo dušo in tvoje srce. Lepo mi je, moj Jezus, ker me vedno sprejemaš, ko pridem na obisk k tebi, saj se tako zavem, da smem upati in zaupati, da bom v večnost prišla s tvojo ljubeznijo, varna v tvojem srcu. Jezus, poskerbi tudi za vse tiste, ki čakajo nate, pa morda večkrat nimajo nikogar od ljudi, da bi jih pripeljali k tebi. Podarjaj svoj pogled in svojo srčno bližino tistim, ki jih nihče ne razume. Pomiri svet, ki je danes tako grenak. Jezus, hvala ti za tvojo srčnost in zvestobo.

Tiha in razbolela sem te čakala, Jezus. U molku svoje duše sem klicala tvoje ime. Zdaj si spet v meni. Ista bela hostija je pregnala grenkobo. Tvoja hrana je življenje za mojo notranjost.

Kako pusto je življenje, če ni polno v duši. Kako prazen je trenutek, ko so ljudje ob tebi, pa vendar jih ni, ker smo si notranje premalo blizu.

Vendar je tu dokaz Večne bližine. U tej bližini se vsak človek lahko dvigne. Zato naj bo blagoslovljeno vse, kar mi podarjaš in s čimer mi poveš, da si vesel mojega življenja.

Tvoja bela hostija je moja sedanjost in moja prihodnost!

Dragi Jezus!

Danes imam veliko željo, da te sprejemem v svoj objem z dušo. Belo hostijo tipljem v nevidnem hrepenenju. Zanimivo, da me to osvobaja. Veš, svet se mi te dni zdi tako name-tan in hladen. In morda se zato v svojem srcu toliko bolj zavedam, da bo tudi moj odnos do tebe bolj iskren z mojo odkritostjo, kakor pa s kakršno koli "navlako". U nametanem svetu se človek pravzaprav lahko zanesa samo na svobodo s teboj. To je velika milost. U tej svobodi - tako slutim - bom lahko ohranila in krepila svojo osebno vero. Drugače ... Jezus, tako si zanesljiv in stvaren. Ohrani vse svoje zveste duše (tudi mojo) v svoji svobodi in pusti, da še naprej zaupamo v srečo s teboj.

Učeraaj sem končno spet prejela Tvoj kruh, Gospod! Sprejela sem ga v umirjeno dušo brez tesnobe, v hvaležnosti, ki jo premorem. Moram Ti pa tudi povedati, da mirno čakam na zakrament sprave, pravzaprav vem, da moram tokrat zanj dozoreti in izbrati pravi trenu-tek. Žakaj v sebi sem napolnjena z Božjim in to je zaenkrat dovolj. Žakaj Božje me varuje pred hudim in me v vesti opozarja, kaj smem in česa ne smem. Ne da bi si želela zakramen-ta sprave. Enostavno imam občutek, da je moja duša nekako duhovno v tem zakramentu, zato mirno čakam, da zakrament sprejemem po duhovniku, ko bo res čas za to. Gospod, tvoja spokojnost je zdaj najbolj potrebna moji duši in mojemu srcu. Nič si pravzaprav ne želim, samo vem, da sem cela v Tebi. Prosim te, preobrazi me in pazi name!

"Po tvoji dobroti smo prejeli ta kruh, tebi ga prinašamo ..." (iz Misala)
Priprava kruha, ki bo pri posvetitvi spremenjen v Kristusovo telo, foto: Janez Oblonšek.